

Επιφανείς εκπρόσωποι του Αγιορείτικου Νεοησυχασμού

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Ο Γέροντας ?????? ? ?????????????? ? ?????????? (+1929) αγαπητούς του οσίου είχε τον Ιωάννη της Κλίμακος και τον Ισαάκ των Ασκητικών, ως και τους Κολλυβάδες. Μετά τον μονασμό του στις μονές Αγίου Παντελεήμονος και Βατοπεδίου πήγε στα πάντερπνα Κατουνάκια, όπου επεδόθη στην άσκηση, στη μελέτη και την προσευχή. Η πενία του έγινε πλούτος και η ησυχία φίλη κι αφορμή πνευματικής αγαλλιάσεως. Η εξωτερική ησυχία του έγινε και εσωτερική και καλλιεργούσε τον κήπο της αγαθής καρδιάς του με την ευχή του Ιησού, πού τον γέμιζε ευφροσύνη. Η αλληλογραφία του με άγιες μορφές και οι συγγραφές του φανερώνουν περίτρανα τον θείο φωτισμό και τη χάρη του, τη διάκριση του και τη σοφία του, όπως για παράδειγμα η επιστολή του προς μοναχό περί νοεράς προσευχής, πού αποδεικνύει την πατερική του γνώση, την κατάκτηση της ευχής, τη διάκριση και διόραση.

Ο ???????? ?????????? ? ?????????? ? ?????????????? (+1930) αγαπούσε ιδιαίτερα τη Φιλοκαλία των ιερών νηπτικών πατέρων.

Αγαπούσε επίσης πολύ την ησυχία, τη μόνωση, την άσκηση, τη σιωπή και την ευχή, όπως όλοι άλλωστε οι ησυχαστές. Η νηστεία, η εγκράτεια, η αγρυπνία, ο κόπος, τα δάκρυα δεν ήταν λόγια και ιδέες, αλλά πράξεις και βιώματα, ως λέγει ο αββάς Θαλλάσιος· «νους εγκρατούς, ναός του Αγίου Πνεύματος». Η απλότητα, η ταπεινότητα κι η αγαθότητα τον στόλιζαν. Η εκούσια και μεγάλη του άσκηση κορυφώθηκε με τον τέλειο εγκλεισμό του στο κελλί του επί τέσσερις και πλέον δεκαετίες. Η αυτοφυλάκισή του δεν είχε άλλο λόγο παρά την καλύτερη καλλιέργεια της ευχής του Ιησού. Η αμεριμνησία, το απερίεργο, το ευκατάνυκτο, τ' ολιγόλογο η σιωπηλό, συνόδευσαν τη διάπυρη ευχή του. Θεοφώτιστος, διακριτικώτατος, φιλάδελφος, χαριτωμένος ο Γέροντας Καλλίνικος, αξιώθηκε της θέας του Θαβωρείου φωτός, κι οι υποτακτικοί του τον έβλεπαν μερικές φορές να λάμπει. Πολέμησε τους αιρετικούς ονοματολάτρες κι έγινε ακραιφνής διδάσκαλος της νοεράς αθλήσεως. Η τελευταία επίγεια ημέρα του ήταν η 6η Αυγούστου, η λαμπρή εορτή της Μεταμορφώσεως, το Πάσχα των ησυχαστών.

Ο Γέροντας Γ?????? ?????????????? (+1983) έλεγε περί του μοναχού ?????? (+1932) της μονής του: «Ήτο τύπος απλότητος, ακριβείας και ευλάβειας, σιωπηλός και απερίσπαστος εν παντί ... υπόδειγμα εις όλους τους πατέρας». Ο ευλαβέστατος μοναχός ??????? (+1974), της αυτής μονής, έγραφε περί αυτού, όταν ήταν μαζί στο Κάθισμα των Αγίων Αποστόλων: «Όταν ετελούσαμεν την ακολουθίαν του όρθρου οι δύο μας επί δυόμισυ ώρας με κομβοσχοίνι, μόλις ένα η δύο κομβοσχοίνια

έλεγε με σιγανήν φωνήν την ευχήν εις κάθε κόμπον: «Κύριε Ιησού Χριστέ, Υιέ του Θεού, ελέησον ημάς». Εις το τρίτον κομβοσχοίνιον εθερμαίνεται η καρδιά του από θείον έρωτα και ζήλον και δεν μπορούσε να κράτηση τον εαυτόν του για να ομιλή σιγά. Εφώναζε, λοιπόν, την κάθε λέξιν με διάπυρον ζήλον και αγάπην, ως να είχεν ενώπιον του τον Χριστόν και τον παρακαλούσε, ως κυλιόμενος εις τους πόδας του...». Τις νύχτες περνούσε κλαίγοντας για τις αμαρτίες του και για όλο τον κόσμο. Πρόθυμος πάντοτε στο διακόνημά του, στην ακολουθία, στον κανόνα του, για ν' αποδεικνύει ότι οι ησυχαστές υπάρχουν και στα κοινόβια, αγωνιζόμενοι μυστικά και γενναία.

Ο Γέροντας ??????? ?????????? (+1968) υπήρξε αυστηρός ασκητής τών Καρουλίων, άνθρωπος βαθιάς μετάνοιας, βίας κι αγωνιστικότητας. Φίλος θερμός τής μελέτης τών ασκητικών πατέρων, εχθρός τής οκνηρίας, αετός υψιπέτης, κατά τον άγιο Εφραίμ τον Σύρο, ως ακτήμων, εραστής τής ησυχίας, ευφρόσυτος ησυχαστής, ένδοξος άδοξος, κατά τον άγιο Γρηγόριο τον Θεολόγο. Σκληρός στον εαυτό του, νηστευτής, φυγόκοσμος, ως στρουθίον. Δεν περπατούσε, όταν περπατούσε, στα κακοτράχαλα μονοπάτια, αλλ' ήταν σαν να πετούσε, λιπόσαρκος, προσευχόμενος, σκυμμένος πάντα στον εαυτό του, απερίεργος, προσέχοντας την εσωτερική νηνεμία και καθαρότητα στην ωραία ησυχία τής αγιότεκνης κι αγιότροφης ερήμου. Ερημίτης τών βράχων, μεταξύ ουρανού και γης, καθώς έλεγε. Στους επισκέπτες του αντί να τους μιλά, τους διάβαζε κάτι από τή Φιλοκαλία. Τον θάνατο περίμενε με χαρά. Μετάλαβε και ανεπαύθη ειρηνικά. Επρόκειτο περί ηρωικού μοναχού.

Λίγο πιο κάτω από την ασκητική παλαίστρα τού Γερο Γαβριήλ έμενε ένας άλλος γενναίος αθλητής τού Χριστού, ο Κωνσταντινουπολίτης και πρώην Σταυρονικητιανός προϊστάμενος ????????? ?????????? (+1962), ο οποίος προσεποιείτο και τον διά Χριστον σαλό για να ταπεινώνεται. Το άσημο και φτωχό ασκητήριό του θεωρούσε ανάκτορο. Το κελλί του θύμιζε πιο πολύ μνήμα. Είχε αφεθεί πλήρως στα χέρια τού Θεού, μη φροντίζοντας για τα γήινα. Την περιφρόνηση θεωρούσε έπαινο. Για την καθαρότητα τού νου του μόνο νοιαζόταν. Ήταν, κατά τ' όνομα του, αληθινός φίλος τής αρετής. Αγαπούσε κι αυτός τή Θεοτόκο πολύ. Δάκρυζε στίς ψαλμωδίες και τους ψάλτες θεωρούσε αγγέλους. Όλη του η ζωή ήταν μια δέηση. Η ευχή είχε γίνει ένα με την αναπνοή του. Εκοιμήθη χαρούμενος, αφού άκουσε από τους Δανιηλαίους το Άξιον Έστι.

[?????????????]